

[Sønderup.]

det drejer sig om. Og det er jo ikke alene i høj Grad beskæmmende, men ogsaa tabgivende for os, at man afviste at prøve det saa meget omtalte Serum, som Dr. Schmidt havde fremstillet.

Naar man nu og da færdes ude i Landet og træffer sammen med Kommunalfolk, erfarer man, at der hersker en ret udbredt Misfornøjelse med, at der ikke af Motorafgifterne stilles større Beløb til Raadighed for Kommunerne. Det er forstaaeligt, at mange af Kommunalbestyrelsens Medlemmer er Fortvivlelsen nær, for det er praktisk talt en uløselig Opgave, der er stillet dem, under de moderne Trafikforhold at holde Vejene i blot nogenlunde forsvarlig Stand, især da, naar de Midler, der stilles til Raadighed, er saa minimale, som Tilfældet er. Det er selvfølgelig særlig de udstrakte, tyndt befolkede jyske Kommuner, som er i Knibe. Nu er der for Resten nogle, der vil paastaa, at det skulde være overordentlig vanskeligt at faa de Vejpenge slæbt over Bælterne. Hvorvidt det er rigtigt, skal jeg lade staa hen; men saa meget er i hvert Fald sikkert: det er i Øjeblikket meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at interessere Autoriteterne for Vejplaner, som ikke indeholder meget omfattende Reguleringer. Det vilde sikkert blive hilst med stor Tilfredshed, om man holdt noget igen med det, som jeg fristes til at kalde det, lidt mere luksuspregede Vejbyggeri, saa Sognekommunerne kunde faa en haardt tiltrængt Haandsrækning til at faa deres Veje bragt i en forsvarlig Stand.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde i sin Finanslovtale den Opfattelse gældende — og det er jo for saa vidt ikke noget nyt —, at Arbejdsløsheden kun kunde bekæmpes ved en Udvidelse af Industriproduktionen. Som jeg siger, er den Udtalelse paa Linie med den Bevaagenhed og Beundring, som altid er herskende i Regeringskredse for alt, hvad der har Forbindelse og Tilknytning til Begrebet Industri. Man kan altsaa ikke se, at det at skabe bedre Forhold for Landbruget giver baade direkte Beskæftigelse og sætter Landbruget i Stand til indirekte at øge Beskæftigelsen ved at efterspørge Industrivarer og foretage haardt tiltrængte Fornyelser af forskellig Art. Der er for mig ingen Tvivl om, at den Vej til Arbejdsløshedens Bekæmpelse vil være baade mere naturlig og mere virksom, og den kræver navnlig ikke de store Kapitalanlæg til Fabrikker, som vil være næsten værdiløse den Dag, Verden vender tilbage — og det haaber vi da endnu — til friere

Forhold, eller som i gunstigste Fald kun kan holdes oppe paa Forbrugernes Bekostning.

Direktør Chr. H. Olesen var i Sommer ved „Dansk Arbejde“s Generalforsamling inde paa Betragtninger af lignende Art som dem, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og andre gjorde sig til Talsmænd for. Direktør Olesen talte næsten rørende Ord om, hvorledes den jævne Landmand omsider, om end med Sorg, har gjort sig fortrolig med Selvforsyningspolitikken. Ja, der burde jo i den Forbindelse ikke kunne være Tale om Følelser hverken af sørgelig eller af glædelig Art, der burde kun kunne tales om, hvorvidt Vilkaarene er lige for de forskellige Erhvervsgrupper. Men at det ikke er Tilfældet, maa alle kunne se, og den Ulighed er jo netop Aarsag til den standende Strid og alt det Tovtrækkeri, som i det lange Løb er utaaelig. Skab Ligestilling mellem Erhvervene, saa der imellem dem kan blive Kapløb om den bedst mulige Udnyttelse af alle de forskellige Faktorer! — først da kan der være Tale om at foretage en reel Sammenligning. Og i hvert Fald tror jeg, vi er mange, der er af den Opfattelse, at det ikke fortsat kan være Landbrugets Opgave at gøre en Slags Hoveritjeneste for de Industri Kredse, der i Grunden kun har medlidende Skuldertræk tilovers for det.

Og det er jo ikke blot Landbruget som saadant, der har lidt under den Erhvervs politik, der er ført, det er jo ogsaa i høj Grad gaaget ud over Handel og Haandværk i de større og mindre Stationsbyer. Talere fra alle Partier har jo under den forløbne Del af Finanslovdebatten betonet især Haandværkets Vanskeligheder, og jeg synes ogsaa, der er Grund til over for de paa-staaede Beskæftigelsesmuligheder inden for Industrien i de senere Aar at pege paa, at det er gaaget paa den Vis, at man har skaffet Arbejde til en hel Del unge Kvinder, som der var Brug for i Husvæsenet. Var det mon ikke paa Tide, at man inden for de Omraader, der ikke kræver speciel Uddannelse, forbød Fabrikkerne at beskæftige Kvinder under 18—19 Aar, saa de, mens Tid var, kunde erhverve sig Indsigt i Husvæsenet, til Gavn baade for dem selv og for den Mand, som de eventuelt senere skal bygge Hjem sammen med?

Arbejdsløshedsspørgsmaalet er jo fortsat Regeringens onde Samvittighed, og man mindes uvilkaarligt, at en af Regeringspartiernes egne Folk engang, selvfølgelig medens Venstre havde Regeringen, gjorde den Opfattelse gældende, at Prøvestenen for en Regerings Duelighed var dens Evne til at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Se,